

Sygn. akt IV CSK 236/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko M. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 stycznia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 21 marca 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2) przyznaje adwokatowi K. S. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w [...] kwotę 2700,- (dwa tysiące siedemset)
złotych, powiększoną o należny podatek VAT, z tytułu
wynagrodzenia za udzielenie pozwanemu nieopłaconej pomocy
prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 marca 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację pozwanego M. N. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 stycznia 2016 r., którym zasądzona została od pozwanego na rzecz powódki H. K. kwota 188 719 złotych z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. Według ustaleń faktycznych i ocen prawnych Sądu pierwszej instancji pozwany zawarł z powódką, będącą jego ciotką umowę pożyczki w dochodzonej pozwem kwocie z przeznaczeniem na budowę domu, której to pożyczki nie zwrócił. Podstawą rozstrzygnięcia były przepisy o umowie pożyczki – art. 720 i nast. k.c. W wyniku rozpoznania apelacji pozwanego Sąd drugiej instancji utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego. W szczególności uznał, że podpisane przez pozwanego oświadczenie o wzięciu pożyczki i zobowiązaniu się do jej zwrotu w ciągu trzech lat stanowi uznanie właściwe długu, a odmienne od tego wyjaśnienie pozwanego uznał za niewiarygodne.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 358 § 1 w związku z art. 354 § 1 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, wynikające z uwzględnienia w całości żądania pozwu wyrażonego w walucie polskiej, podczas gdy udzielona pożyczka opiewała w części na walutę polską, a w części na walutę obcą - dolary USA. Rażące naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 378 § 1 oraz art. 233 § 1 w związku z art. 391 i art. 378 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po uchyleniu tego wyroku w części oddalającej apelację i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie powództwa co do kwoty 153 841 złotych, a także zasądzenie nieopłaconych kosztów pełnomocnika pozwanego ustanowionego z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc na oczywiste uzasadnienie skargi. Uzasadnił to tym, że zaskarżony wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznych *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. To przejęte z orzecznictwa stwierdzenie nie zostało przez pozwanego poparte żadnym wywodem prawnym, z którego oczywiste uzasadnienie skargi miałoby wynikać. Nie można za takie uznać poglądu przywołującego art. 358 § 1 w związku z art. 354 § 1 k.c. i kwestionować dochodzenia roszczenia w złotych, w sytuacji, gdy w toku rozpoznawania sprawy przez Sądy pierwszej i drugiej instancji zarzut taki nie był przez pozwanego podnoszony, a oświadczenie przyjęte za uznanie długu przez pozwanego opiewało na dwie waluty. Kwestię tę wyjaśnił przekonująco Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 18 stycznia 2001 r., V CKN 1840/00, OSNC 2001, nr 7-8, poz. 114; z dnia 12 grudnia 1997 r., II CKN 512/97, OSP 1999, nr 4, poz. 81 i z dnia 16 września 2011 r., IV CSK 75/11, nie publ. Pozwany nie kwestionował waluty roszczenia, tylko samo dochodzenie od niego kwoty pożyczki, nie uważając się za dłużnika.

Podnoszone we wniosku zagadnienie prawne, podane jako kolejne, mimo że skarżący w ogóle nie wskazuje na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jako podstawę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odnosi się do zarzutu naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 65 § 1 k.c., a dotyczy w rzeczywistości kwestionowania ustalonego stanu faktycznego, co nie może być podstawą skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Ze względu na to, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma wskazanych żadnych argumentów, które zgodnie z utrwalonym orzecznictwem i poglądami doktryny pozwalałyby uznać spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 oraz § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).